

De ce cred ca sustinatorii lui Basescu se joaca cu focul?

Scris de Florin Rusu
Luni, 23 Iulie 2012 11:53

Pentru ca, sustin ei, "statul trebuie sa fie organizat cu orice majoritate si sa fie desfiintat doar cu majoritati mari si foarte mari. Acesta este motivul pentru care asemenea majoritati mari si foarte mari nu ar putea sa fie modificate in majoritati mici si foarte mici".

Acest citat nu este unul oarecare, nu apartine vreunui om din popor si nici nu a fost spus la nervi de vreun politician intr-o tensionata dezbatere televizata, la provocarea vreunui moderator. El apartine fostului detinator al fotoliului celui de-al treilea om in stat, presedintele Camerei Deputatilor, Roberta Anastase. Si nu este o reactie emotionala la revocarea sa din functie, ci este punctul sau oficial de vedere in calitate de presedinte al Camerei cu privire la legea pentru modificarea art 10 din Legea referendumului, punct de vedere solicitat de Curtea Constitutionala si prezentat ca atare in cadrul deciziei acesteia privind constitutionalitatea legii. Cu alte cuvinte, sustine Anastase, statul este presedintele, el poate fi ales cu orice majoritate si demis numai cu majoritati mari si foarte mari.

In spatele acestei logici se ascunde teoria etatista a despotului luminat. Atunci cand clasa politica, elitele sau societatea in ansamblu sunt corupte, singura sansa de insanatosire vine din partea unui despot luminat, sau, cum sustine unul dintre simpatizantii sai, din partea unui indispensabil ["mahalagiu cu viziune"](#).

Cel mai bun raspuns oferit acestei teorii ramane cel dat de Lordul Acton in 1887:

"I cannot accept your canon that we are to judge Pope and King unlike other men, with a favourable presumption that they did no wrong. If there is any presumption it is the other way, against the holders of power, increasing as the power increases. Historic responsibility has to make up for the want of legal responsibility. **Power tends to corrupt, and absolute power corrupts absolutely.**

Great men are almost always bad men, even when they exercise influence and not authority

,
still more when you superadd the tendency or the certainty of corruption by authority. There is no worse heresy than that the office sanctifies the holder of it

"

Extrem de interesante sunt insa motivatiile din spatele acestei sustineri neconditionate a elitelor pentru actualul presedinte. Ele pleaca de la o constatare greu de contestat: Romania este un stat corupt. Precum se poate observa, atributul (si implicit acuzatia de coruptie) nu este aplicat indivizilor in general, ci statului, institutiilor acestuia si celor ce detin functii in acestea. Un individ privat nu poate fi corupt (poate exista si coruptie in companiile private, insa aceasta este o alta tema, la care nu se refera elitele din Romania cand vorbesc despre coruptie), ci cel mult corupator. Numai detinatorii de functii publice pot fi coruptibili si corupti. Iar impotriva acestui tip de coruptie exista doua metode de lupta: una care vizeaza direct cauza si una care se refera la mijloace. Prima a fost sintetizata de Gary Becker intr-un celebru articol din BussinesWeek din 1995: [If you want to cut corruption, cut government](#) . Iar ce spunea Becker este cum nu se poate mai adevarat, mai ales cu privire la opiniile elitei romanesti, care crede in unicitatea fenomenului autohton si in necesitatea existentei unui despot luminat care sa-l combata:

“People like to think the bribery in their country is unique - that their politicians, bureaucrats, and businesspeople are especially venal . But the source of official corruption is the same everywhere: large governments with the power to dispense many goodies to different groups.”

In Romania aceasta solutie nu este imbratisata de niciun partid politic, ea este privita cu ochi buni doar de o mana de oameni, care probabil ar putea incapa intr-un microbuz. Cea de-a doua solutie, cea referitoare la mijloace si nu la combaterea directa a cauzei, este larg imbratisata de elitele din Romania. In opinia acestora, **pentru a putea combate coruptie este necesara intarirea institutiilor de forta ale statului: procuratura, administratia fiscala si mai ales serviciile secrete; si popularea lor cu ingeri. Si nu cu orice fel de ingeri, ci cu unii justitieri. Drepturile presupusilor infractori, implicit drepturile cetatenilor in general trebuie reduse la minim, iar inregistrarile si alte metode ale statului politienesc favorizate la maxim.**

Inversarea sarcinilor de dovedire a provenientei averii de la procuror la “suspect” este caracteristica acestui mod de gandire. Ea poate lua si o denumire eleganta, menita a-i convinge pe oameni: “confiscare extinsa a averii”. De altfel, primul lucru pe care procurorul general al Romaniei, Laura Codruta Kovesi, l-a semnalat in comentariul sau facut pe marginea Raportului de tara a fost: “Avem o lege noua, una extinsa. Trebuie sa aduci probe cu privire la averea pe care a dobandit-o si apoi se trece la confiscarea averii nejustificate. Nu invers”. Curat constitutional!? Extinderea perioadei de interceptare a convorbirilor, folosirea ilegala de aparatura de interceptare a de catre servicii secrete (un sef de serviciu a fost nevoit sa demisioneze pentru ca a recunoscut acest lucru) sunt doar cateva dintre puterile extinse de care beneficiaza aparatul represiv aflat la dispozitia “despotului luminat”.

Insa chiar si in ipoteza in care actualul presedinte si oamenii de care acesta s-a inconjurat ar fi o specie de “ingeri ai democratiei”, sustinatorii lor ar trebui sa-si puna intrebarea ce se va intampla daca puterile sporite acordate acestora vor fi preluate de

demoni.

În pofida opiniei că în România lupta împotriva corupției s-a accentuat, singura concluzie logică ce poate fi trasă pe baza analizei cifrelor este doar aceea că nivelul corupției a crescut, dacă nu ca intensitate a activității, macar ca valoare monetară. Pentru că în ultimii ani de guvernare, deși s-a prezentat ca un guvern pro-austeritate, executivul condus de Boc (și apoi de Ungureanu) a majorat cheltuielile publice care pot fi suspectate că fac obiectul corupției. În general, cheltuielile statului se pot separa în două mari categorii: cele adresate populației, în special bugetarilor, pensionarilor și asistaților sociali, și cele “cu dedicatie” speciala firmelor care fac afaceri cu statul și care de obicei se numără printre principalii sponsori electorali. În prima categorie intra cheltuielile de personal, cele de asistență socială și unele subvenții, în cea de-a doua categorie intrând celelalte subvenții, cheltuielile de capital, cele cu bunuri și servicii, transferurile între autoritățile publice, cheltuielile din programele cu finanțare rambursabilă și nerambursabilă și chiar cheltuielile cu dobânzile. Chiar dacă ar parea bizară includerea acestora din urmă în cheltuielile cu dedicatie, nu trebuie uitat că pe timp de criză statul devine principalul client (în România singurul client) al băncilor comerciale care pur și simplu extrag o rentă, finanțându-se ieftin la banca centrală și împrumutând scump statul. În 2010, guvernul PDL a alocat “sponsorilor” numai puțin de 10,7 miliarde de lei suplimentar față de 2009, reprezentând în marea lor majoritate transferuri către autoritățile publice locale. Cu alte cuvinte, partidul de guvernământ și-a finanțat primării și consilierii locali, care la rândul lor și-au rasplatit firmele care i-au susținut în alegeri și a căror loialitate doreau să o cumpere și pentru alegerile din 2012. În 2011, austeritatea la nivelul populației, în special a bugetarilor, pensionarilor și asistaților sociali, se întetea, cheltuielile din buget alocate acestora fiind mai mici cu 5,2 miliarde de lei față de 2010. În schimb, cheltuielile cu bunurile și serviciile, cele de capital, transferurile și cele din fonduri rambursabile, creșteau cu alte 7,5 miliarde de lei față de 2010. Iar în acești ani, creșteau și arieratele înregistrate de companiile de stat. Evoluția spectaculoasă a cheltuielilor cu dobânzilor, care s-au majorat cu peste 20% anual în 2010 și 2011 și cu 44% în primele luni ale lui 2012 a adus un profit frumos sistemului bancar. Băncile și ceilalți creditori ai statului român au încasat în ultimii trei ani și jumătate peste 26 miliarde de lei numai din dobânzi, dintre care 4 miliarde numai în primele patru luni ale acestui an. Cu alte cuvinte, cheltuielile pentru populație au fost lovite de austeritate, cele pentru clienți, susceptibile de corupție, majorate considerabil. În plus, guvernul PDL n-a privatizat nimic, acest lucru explicând și arieratele înregistrate, arierate care au la baza tocmai astfel de acte de corupție.

Cifrele arată că fosta guvernare a decis să nu se atingă de sursa corupției (ci chiar să o amplifice prin sumele suplimentare alocate) și să întărească puterile instituțiilor de forță. Singurele instituții care au beneficiat an de an în plină criză de creșterea alocațiilor bugetare (inclusiv la capitolul cheltuieli de personal) au fost serviciile secrete. Nu este de mirare că președintele Basescu n-a reactionat nici la schimbarea Avocatului Poporului, nici la cele două celebre OUG (care s-au dovedit inutile), la fel de vehement cum a reactionat la tentativa de schimbare a sefului unui serviciu secret. O analiză la rece a ceea ce se întâmplă în prezent în România nu poate conduce decât la o

De ce cred ca sustinatorii lui Basescu se joaca cu focul?

Scris de Florin Rusu

Luni, 23 Iulie 2012 11:53

singura concluzie: se lupta mafia post-comunista, preocupata de securitatea membrilor sai, cu statul din ce in ce mai politienesc (si santajist) bazat pe loialitatea serviciilor secrete si a procuraturii.

Loialitate pe care un comandant de nava priceput a stiut sa si-o asigure, inclusiv din partea elitelor.

Un comandant de nava poate fi eficient nu pe baza unor proceduri de decizie democratica, ci doar pe baza asigurarii loialitatii echipajului (prin persuasiune, manipulare sau cumparare cu functii sau lefuri).

PS: Pentru cei care se vor grabi sa ma acuze ca sunt vandut nu stiu cui (USL, rusilor, necomunistilor, pucistilor etc): cititi si [De ce cred ca Victor Ponta a plagiat{comments on}](#)